

บทนำ

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจจของบรรดาเด็กนักเรียนจำนวนมากมายทำให้หัวใจของฉันเต้นรัว สนามบอล สนามบาส โรงเรียนนี้มีทุกสิ่งครบครัน เรียกได้ว่าไม่มีอะไรที่อยากได้แล้วไม่มี รุ่นพี่ที่ได้รับมอบหมายให้พาฉันเดินทัวร์โรงเรียนพูดเจ๊ยแจ้วเหมือนนกแก้วนกขุนทองราวกับท่องจำมาว่า ตรงนั้นมีอย่างนี้ ตรงนี้มีอย่างนั้น ด้วยน้ำเสียงที่ไม่ชวนดึงดูดให้อยากฟังหรืออยากถามอะไรเพิ่มเติมสักเท่าไร (เข้าใจว่านางเอกก็ต้องการแบบนั้น) จนกระทั่งเราทั้งคู่มาหยุดอยู่ตรงหน้าสนามเทนนิสพื้นสีน้ำเงินที่มีรั้วตาข่ายเหล็กสีเขียวกั้นอยู่

"นี่ก็เป็นสนามเทนนิสนะ แน่นนอนว่าต้องมีไม้เทนนิส ถ้าไม่มีเธอก็เล่นไม่ได้ พอเล่นไม่ได้ก็เสียเวลาเปล่าที่จะมายืนเหม่อลอยอยู่ตรงนี้"

จากนั้นรุ่นพี่ก็เดินไปทางอื่นแล้วพูดอยู่คนเดียวโดยไม่สนใจฉันอีกเลย -*- ทำเหมือนกับว่าจะมีฉันอยู่หรือไม่ก็ได้ ฉันยังยืนอยู่ตรงที่ได้มิดด้วยความรู้สึกแปลกๆ เหมือนมีพลังอะไรสักอย่างที่ดึงดูดให้ฉันเข้าไปใกล้รั้วตาข่ายเหล็กแล้วมองเข้าไปในสนามเทนนิส

ทันใดนั้น!!!

ร่างของผู้ชายคนหนึ่งก็วิ่งผ่านหน้าฉันไปด้วยความเร็วสูงแล้วกระโดดขึ้นตีลังกากลางอากาศตัดกับแสงแดดที่ส่องลงมาจากบนท้องฟ้าเป็นภาพลโลว์โมชั่น ก่อนจะลงมายืนที่พื้นอย่างสวยงามเหมือนนักกีฬาโยนิมาตติก ซึ่งถ้าให้คะแนนก็สิบเต็ม

"ว้าว"

เสียงร้องที่ดังออกมาจากปากของฉันทำให้ผู้ชายคนนั้นรู้สึกตัวแล้วหันมามองด้วยสายตาแหลมคม จากนั้นก็ยกตัวขึ้นข้างหนึ่งเหมือนแปลกใจก่อนจะเดินตรงมาทางฉัน ความสูงที่มีมากกว่าทำให้ฉันต้องเงยหน้ามองตอนนี้เรามีเพียงแค่รั้วตาข่ายเหล็กสีเขียวกันเท่านั้น แต่ก็ถือว่าเรายืนอยู่ใกล้กันมากจนได้ยินเสียงหัวใจของกันและกันเลยทีเดียว

"ไม่เคยเห็นหน้า เธอเป็นใคร"

"อะ...ฉันเป็นเด็กใหม่ของที่นี้ค่ะ"

"อ้อ" เขาพยักหน้าเข้าใจก่อนจะยิ้มมุมปาก "มาแอบยืนมองทำไม"

"เออ..."

"แอบชอบฉันเหรอ"

"ปละ...เปล่าค่ะ!" หน้าฉันแดง อันที่จริงฉันหัวใจเต้นแรงมากเลยแหละ เขาทำให้เลือดลมฉันสูบฉีดขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ นอกจากจะทำอะไรผาดโผนเท่าๆ แล้วยังมีหน้าตาหล่อเหลาคมคายน่าตกใจอีกต่างหาก

"ชอบฉันก็ไม่ใช่เรื่องผิดหรอก" เขายืนนิ้วออกมาสัมผัสที่แก้มฉันผ่านทางช่องรั้วตาข่ายเหล็กนั้น ฉันกะพริบตาปริบๆ แล้วกลืนน้ำลายดังอึกโดยไม่คิดจะถอยหน้าหนีด้วยซ้ำ

"..."

"แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อน...ชอบฉันมันอันตราย"

1

เริ่มต้นวันดี...เหรอ

11

ฉันกลับมาบ้านด้วยหัวใจที่เต้นกระหน่ำราวกับถูกสาป ไบหน้าของ

ผู้ชายคนนั้นยังติดตามหรืออาจจะเรียกได้ว่า 'ตริ่งใจ' ไม่รู้ลืม

"มีอะไรเกิดขึ้นที่โรงเรียนหรือเปล่า ฟิงค์ ตั้งแต่กลับมาดูลูกเหม่อลอยนะ" แม่ถามฉันที่มัวแต่นั่งเอาช้อนเขี่ยข้าวในจานไปมาระหว่างที่ทานมื้อเย็น

"ฟิงค์... ฟิงค์!!!"

"คะ...คะ!!!"

12

"เป็นอะไรไปลูก พ่อกับแม่เรียกตั้งนานแล้วนะ ถ้ามจริง ๆ ว่าที่โรงเรียนมีอะไรผิดปกติหรือเปล่า หรือจะย้ายโรงเรียน"

"ว้ายๆ ไม่ย้ายคะไม่ย้าย หนูแค่กำลังตื่นตะลึงและตื่นเต้นไปกับโรงเรียนใหม่เฉยๆ พ่อแม่ก็คิดมากเกินไป จะไม่ให้หนูดื่มด่ำกับบรรยากาศใหม่ๆ เพื่อนใหม่ๆ หรือ...คนใหม่ๆ เลยหรือไงคะ"

"โล่งอก นึกว่าไม่ชอบแต่ไม่กล้าบอกพ่อกับแม่ซะอีก"

ฉันจะไม่ชอบได้อย่างไร นี่นะโรงเรียนในฝันเลยนะ โรงเรียนที่ไม่ต้องใส่ชุดนักเรียนและทุกคนมีอิสระอย่างเต็มที่ที่จะทำนั่นทำนี่ อยากจะใส่ชุดเชียร์ลีดเดอร์เดินไปเดินมาก็ยังได้ ไหนจะสนามฟุตบอลที่ใหญ่กว่าดาวอังคาร ปลุกสวนยางพาราได้เลยอีก ฉันไม่มีวันไม่ชอบโรงเรียนนี้หรอก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ใครบางคนที่คุณได้พบเจอในวันนี้

"จันที้ดีแล้ว ฟุ่่งนี้ไปโรงเรียนก็เรียนให้เต็มที่ สนุกให้เต็มที่ และรักให้เต็มที่เลยนะลูกรัก" แม่ปรบไม้ปรบมืออย่างชอบอกชอบใจตามสไตล์คนอารมณ์ดี "แม่อนุญาตให้หนูมีความรักได้เมื่ออยู่โรงเรียนนี้ เพราะทุกคนรวย!!!"

"แม่คะ =__="

"คุณทำเหมือนกับว่าตอนนี้พวกเราไม่รวยอย่างนั้นแหละ ตอนนี้พวกเรารวยชนิดที่ว่าใช้เงินอีกก็ชาติก็ไม่หมด พวกเราไม่จำเป็นต้องไปจ่ายคนรวยเลยนะ" พ่อแย้งขึ้นมา

"แต่ก็ดีกว่าไม่ใช่หรือถ้าได้รักกับคนรวยที่เทียบเท่ากัน ไม่ต้องมาห่วงว่าใครจะมาเอาอะไรไปจากพวกเราด้วย คนรวยกับคนรวย มีแต่เงินกับเงิน"

ระหว่างที่พ่อกับแม่ถกเถียงกันเรื่องเงินทอง ฉันก็กลับเข้าสู่โหมดโลกส่วนตัวอีกครั้ง เอาล่ะ เมื่อมาถึงตรงนี้แล้วฉันควรจะแนะนำตัวเองให้

ทุกคนรู้จักเสียทีว่าเป็นใครมาจากไหน และมาเฝ้าอยู่ในนิยายเรื่องนี้ได้ยังไง
ฉันคือนางเอกของเรื่องนี้ พ่อกับแม่ตั้งชื่อให้ฉันว่า 'ภูพิงค์' แต่เรียก
กันสั้นๆ ว่า 'พิงค์' และออกเสียงเป็น 'พิ้ง' ที่ในภาษาอังกฤษแปลว่าสีชมพู
ฉันไม่ใช่ผู้หญิงอ่อนหวานแบบพวกที่ชอบคิดดี แต่มีใจรักเด็กเหมือนเมญา
ฉันเกิดมาในครอบครัวฐานะปานกลางค่อนข้างยากจนชั้นแค้น อาชีพ
ของพ่อกับแม่คือเก็บผักจากสวนหลังบ้านไปขายที่ตลาด นอกจากนี้พ่อยัง
ขับรถสองแถวเป็นอาชีพเสริม...

สงสัยละสิว่าทำไมคนฐานะแบบนี้ถึงมาเรียนโรงเรียนที่แพงที่สุดเป็น
อันดับหนึ่งของประเทศได้

แบบว่าล้มหลอน!!!

อยู่ๆ ทางครอบครัวของเราก็ได้รับข่าวดีจากคุณนายที่เราไม่รู้จัก
แม้แต่ชื่อว่าเป็นผู้ได้รับมรดกที่ดินกว่าห้าร้อยไร่ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมือง
โดยมรดกที่ตกทอดมาถึงพ่อฉันนั้นเป็นของญาติห่างๆ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเคย
รู้ว่าครอบครัวเราอยู่บนโลกนี้หรือเปล่า และล้มหลอนยิ่งกว่านั้น เมื่อมี
คนมาขอซื้อที่ดินห้าร้อยไร่ไปทำห้างสรรพสินค้าด้วยเงินจำนวนมหาศาล
ชนิดที่ว่าใช้ทั้งชีวิตก็ยังไม่หมด พวกเราทั้งครอบครัวจึงกลายเป็นเศรษฐี
พันล้านภายในชั่วข้ามคืน

ถามว่าการจะเป็นคนรวยต้องเตรียมตัวยังไงบ้างนะเธอ โหะ!
เลียนแบบมาจากในทีวีทั้งนั้น ก่อนหน้านีแม่เตรียมจะออกกฎให้คนรับใช้
คลานเข้าด้วยซ้ำ แต่เกรงใจพ่อที่ขัดเอาไว้ว่าอย่าทำ ถ้ามีคนมาจ้างให้เรา
ไปทำงานและสั่งให้เราคลานเข้าแบบนี้ เราก็คงรู้สึกไม่ดีเช่นกัน

นี่แหละ...ที่มาของความร่ำรวย

จบ...โปรดติดตามในเล่มต่อไป

ล้อเล่น!!! ว่ากันต่อ...ที่ฉันจะสื่อก็คือถึงแม้ว่าพวกเราจะมีเงิน
ทองแล้ว แต่พวกเราก็ไม่ลืมกำพืดเดิมหรอก พ่อบอกให้เตือนตัวเองอยู่เสมอ
ว่าพวกเราวยได้ ไม่ใช่เพราะน้ำพักน้ำแรง แต่เป็นเพราะโชคช่วย พวกเรา
จึงไม่ควรจะไปถูกคนที่ทำมาหากินแบบสุจริตแต่ยังไม่รวยเสียที ดังนั้น
พวกเราที่แม้จะรวยพันล้าน แต่ก็ยังทำตัวติดดินเหมือนเดิมทุกอย่าง ถ้า

จะมีอะไรที่โอเวอร์เหลือเกินสำหรับพวกเรา ก็คงจะเป็นโรงเรียนที่ฉันเข้ามา
อยู่นั้นแหละ

ค่าเทอมแพงมากกกกก

สังคมก็ตีมากกกกกกก

แม่เลยบอกว่าถ้าจะมีแฟนก็หาเอาในนั้นได้เลยเพราะทุกคนรวย

14

มากกกก

และดูเหมือนว่าฉันจะหาเจอแล้วนะ คนคนนั้นแม้จะไม่รู้ว่ารวยมาก
หรือเปล่า แต่เขาโดนใจฉันอย่างแรง!!!

"อะแหม่มๆ กลับเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริงหรือยังลูกสาว" เสียง
กระแอมของพ่อทำให้ฉันต้องหยุดแนะนำตัวกับทุกคนแต่เพียงเท่านี้ ฉัน
หันไปยิ้มอย่างต้องการให้คุณชายท่านรู้ว่าฉันไม่ได้เหม่อลอยแล้วนะจ๊ะ

"ว่าไงคะพ่อ"

"พู่นี่พอไปถึงโรงเรียนแล้ว เข้าไปทำความรู้จักกับเด็กหนุ่มคนนี้
หน่อยสิ"

พ่อยื่นไอแพดที่เพิ่งถอยมาใหม่เมื่อวาน (บ้าเห่อมากๆ) ส่งให้ฉัน
ดูรูปใครคนหนึ่ง

"ใครคะ"

"เขาชื่อมาเล่ อยู่ ม.ห้า ชั้นเดียวกับเรานั้นแหละ ลองไปคุยดูนะ"

"แล้วทำไมหนูต้องไปทำความรู้จักกับเขาด้วยละ"

"ทำความรู้จักไว้ก่อนแล้วเดี๋ยวจะบอกว่าทำไม"

กลางดึก...

'ชอบฉันก็ไม่ใช่เรื่องผิดหรอก แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อน...ชอบฉันมัน
อันตราย'

ชอบฉันมันอันตราย...

ชอบฉันมันอันตราย...

เฮ้อกก!!! =()

ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาตอนตีห้าครึ่ง (><)(><) อะไรกัน นี่ฉันถึงขนาด

เก็บใบหน้าของผู้ชายคนนั้นมาฝันเลยหรอเนี่ย อาจจะเพราะว่าเมื่อคืนนี้ฉันนึกถึงแต่ริมฝีปากของเขาจนเก็บเอามาวาดรูปแล้วซุกไว้ใต้หมอนละมั้งทำให้ฝันถึง (ฉันมีความเชื่อที่ว่าถ้าอยากฝันเห็นอะไรให้วาดรูปแล้วซุกไว้ใต้หมอน) ความเชื่อนี้มันเป็นจริงหรอเนี่ย ใจเต้นเลย ตึกตักๆ

หัวใจเต้นรัว เลือดลมสูบฉีดดีใจไม่สามารถนอนต่อไปได้ ทำไมฉันต้องเอาแต่คิดถึงใบหน้าของผู้ชายคนนั้นด้วย... ยิ่งไอ้คำว่าอันตรายก็ยิ่งเข้ายวนให้ฉันอยากจะกระโจนเข้าไป นอกจากณเดชน์แล้ว ฉันไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครมาก่อนเลยนะ

อย่าบอกนะว่านี่จะเป็น...

ความรัก

อธิบายยย แรดที่สุด ฉันรับไม่ได้ คุณกันแค่มิก็ประโยคก็ไปรักเขาแล้วฉันนี่มันลูกพอมแม่ไม่สั่งสอน ไม่สิ สั่งสอนแล้วไม่จำต่างหาก รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น ไหมหวๆ ฉันต้องทำอะไรสักอย่าง

เพราะนี่เป็นเวลาเข้าตรู่ และคิดว่าตัวเองคงนอนต่อไปไม่ได้อีกแล้วฉันเลยตัดสินใจลุกจากเตียงไปอาบน้ำล้างหน้าแปรงฟันแต่งตัว จริงๆ แล้วเวลาผ่านไปไวกว่าที่เราจินตนาการเสียอีกนะ ฉันรู้ตัวอีกทีก็ปาเข้าไปหกโมงครึ่งแล้ว พ่อที่ตื่นมาร่ำรวยเงินทุกเช้าเห็นฉันนั่งอยู่ในห้องรับแขกก็ทำหน้าแปลกใจถึงขั้นช็อกตาตั้ง

"นี่คงจะตื่นเต้นมากเลยนะเนี่ยถึงได้ตื่นเช้าขนาดนี้ ปกติเจ็ดโมงครึ่งยังงอแงไม่ยอมตื่นอยู่เลย... แต่ก็ถือเป็นวันที่ดี ๗๐๗"

พ่อเอ่ยแซวแต่พอดีเพราะถ้าแซวแรงกว่านี้ฉันอาจจะพุ่งตัวกลับไปนอนต่อไปได้ จากนั้นพ่อก็เดินมาส่งฉันที่รถ

"ขอให้การไปเรียนวันนี้มีความสุข แล้วอย่าลืมที่พ่อบอกละ ไปทำความรู้จักกับเด็กหนุ่มคนนั้นหน่อย"

"มาเล่นนะหรอคะ"

"ถือว่าการบ้านมาดี จำชื่อเด็กหนุ่มคนนั้นได้แล้ว"

"บอกเหตุผลได้มั้ยคะว่าทำไมหนูต้องไปทำความรู้จักกับมาเล่ด้วย"

"หลังจากกลับมาแล้วพ่อจะบอกทำไม"

16

"บอกเลยไม่ได้เหรออออ >O<"

"ไม่ได้ เดียวไม่ตื่นตื่น เขาเป็นว่าขอให้วันนี้เป็นวันดีๆ พ่อจะรอหนู
อยู่ที่บ้านนะ บ้ายบาย ^O^/"

เดี๋ยวนี้พ่อซักจะมีลับลมคมในเยอะ ทำตัวเป็นนักธุรกิจแสนเจ้าเล่ห์
ที่เซ่เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวในการเอาชนะคู่แข่งในตลาด แต่พ่อไม่ได้ทำงาน
นี้หว่า จะไปเอากลยุทธ์เท่าๆ แบบนั้นมาจากไหนกัน ช่วงเถอะ พ่ออยาก
ให้ทำอะไร ฉันทักทำให้ทั้งนั้นแหละ เพราะวันนี้ถือเป็นวันดีๆ ที่ฉันจะสร้าง
ประวัติศาสตร์การเรียนรู้ในชีวิตของฉัน โรงเรียนใหม่ เพื่อนใหม่ และ...ผู้ชาย
คนใหม่

ว้ายยยย เชนจุงเบยยยยย เอ๊กๆ =()=

"ถึงแล้วครับคุณหนู ทางโรงเรียนให้ส่งได้เพียงเท่านี้"

"คะ...คะ"

คนขับรถ (ว้ายยยย นึกอีกสิ่ง ฉันมีคนขับรถเป็นของตัวเองงง) บอก
ให้ฉันลงตรงหน้าประตูทางเข้าโรงเรียนด้วยน้ำเสียวระรื่นหู ฉันรู้สึกกั๊ก
กั๊กๆ ประดักประเดิด แต่ก็ต้องยอมลงเพราะมาถึงที่หมายแล้ว วันนี้กับ
เมื่อวานช่างไม่เหมือนกัน เพราะจุดประสงค์ในการมามันต่างออกไป
เมื่อวานฉันมาสำรวจ แต่วันนี้ฉันต้องมาเรียนจริงๆ ฉันจะต้องทำวันนี้ให้
ดีที่สุด ว่าแต่ฉันจะเข้ากับเพื่อนๆ ได้มั้ยนะ ตื่นเต้นจังเลย

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันย้ายโรงเรียน แถมยังย้ายมาช่วงกลางเทอม
อีกต่างหาก เหมือนว่าพ่อต้องเสียดังค์ไปเยอะกับการฝากฉันเข้าที่นี้
อย่างแรกเลยคือฉันต้องผูกมิตรกับเพื่อนๆ ก่อน แต่เพื่อนๆ ส่วนใหญ่
ดูเหมือนจะมีกลุ่มก้อนกันไปหมดแล้วนะ เฮ้อ...เอานะ ฉันทำได้แน่

ฉันเดินเข้าไปในโรงเรียน เด็กนักเรียนทั้งรุ่นที่รุ่นน้องเดินกันขวกไขว่
อิสระทางการแต่งตัวซึ่งมีให้อย่างเต็มที่ ทำให้ฉันเห็นว่าทรงผมของแต่ละ
คนนั้นอินเทรนด์ราวกับหลุดออกมาจากหน้าปกนิตยสารชั้นนำ แฟชั่น
เครื่องแต่งกายก็ครบครัน แต่ละชิ้นนั้นแน่นอนว่าถ้าไม่ขึ้นห้างในต่างประเทศ
ก็ต้องโด่งดังในเน็ตจนต้องแหกกันบินไปซื้อ คนที่นั่นทำให้ฉันรู้สึกอสังคัมที่
เคยเจอมาเล็กไปถนัดตา แต่ก็ยังมีบางอย่างที่เหมือนโลกภายนอกอยู่บ้าง

ทุกคนมีเพื่อนสนิท
บางคนมีแฟนให้ชุ่มชื่นหัวใจ
ทุกคนดูมีความสุขกับการมาโรงเรียน
ว้าว...อย่างกับฝันไปแน่ะ
ปึก!!!
"โธ้ย!!!"

ฉันร้องออกมาด้วยความตกใจมากกว่าจะเจ็บ หน้าฉันกระแทก
เข้ากับแผ่นหลังหรือออกใครสักคนจนหงายหลัง แล้วร่างกายของฉันก็เหมือน
ถูกระชากให้ลอยเต้งเต้งกลางอากาศเพราะใครคนนั้นที่ฉันชนดึงคอเสื้อ
ฉันเอาไว้ พยายามจะมองให้ชัด แต่แสงแดดที่อยู่เหนือหัวก็แยงตาจนทำให้
ฉันมองอีกฝ่ายไม่ชัดอยู่ดี

"ฉันต่างหากต้องร้องโธ้ย ใช้ไผ่ด้านหลังมองทางหรือไง หา!!!"

เสียงตะโกนแปดหลอดทำให้บรรยากาศรอบๆ ดูตึงเครียด เสียงจอบแฉ
ที่เคยได้ยินเหลือเพียงเสียงจิ้งหรีดดังจืดๆ อะ...อะไรกันเนี่ย น่ากลัวจังเลย

"ชะ...ขอโทษค่ะ ฉันไม่ทันเห็น"

"ไม่เคยเห็นหน้า เด็กใหม่หรือไง"

"ปล่อยมือจากน้องผู้หญิงคนนั้นเลยนะอสูร ทำตัวห้ามอีกแล้ว!!!"
เสียงที่เหมือนมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ดังดังกังวานช่วยชีวิตฉันเอาไว้ อสูรปล่อย
มือออกจากคอเสื้อฉันทันที ฉันจึงเสียหลัก

"ว้าย"

หมับ!!

แต่ที่ว่าร่างฉันกลับไม่ถูกทิ้งลงไปที่พื้น มีใครคนหนึ่งมารองรับฉัน
เอาไว้

"ไม่เป็นอะไรนะ"

"คะ...ค่ะ เอ๋?"

"หือ?"

ผู้ชายที่เอาแขนมารองรับตัวฉันเอาไว้คือคนที่ฉันเพิ่งเห็นหน้าจากใน
ไอแพดของพ่อเมื่อคืน และพอกี้ย่านกี้ย่านนาเมื่อตอนเช้าว่าวันนี้ฉันจะต้อง

18

มาทำความรู้จักกับเขา

"มาเล"

"ดีใจนะที่ได้กใหม่รู้จักฉัน แต่ฉันไม่รู้จักเธอแฮะ"

ใบหน้าหล่อเหลาของมาเลที่ทำให้สาว ๆ ใจละลายได้นั้น คำกล่าวนี้ไม่ได้พูดเกินจริงแต่อย่างใด (ฉันอ่านมาจากในเฟซฯ ที่โพสต์ให้ดูเมื่อคืน) มาเลเป็นผู้ชายที่ถือว่าหน้าตาหล่อจัดจ้าน เต็มวงนะ ฉันจำได้ว่าเขาเคยถ่ายโฆษณาน้ำอัดลมกับอะไรสักอย่าง ตัวจริงหล่อกว่าในรูปอีก ตอนเห็นรูปนี้ฉันจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นใครมาจากไหน

"ต้องขอโทษแทนอสุรด้วยนะคะ หมอเนี่ยชอบทำอะไรเกินกว่าเหตุตลอดแหละ" ผู้หญิงที่คอยปรามแต่แรกเอยกับฉันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ใบหน้าของเธอถึงแม้จะไม่ได้สวยจัด แต่ก็ดูน่ารักในระดับหนึ่ง เค้าน่าคิดหนึ่งของเธอล่ะๆ กับมาเลโดยเฉพาะดวงตา

"ทำไมต้องไปขอโทษ ยัยนี้เป็นคนเดินชนฉันนะ >O<"

"อสุร ไหนบอกว่าจะเป็นคนใจเย็น พูดจาอ่อนโยน ไม่มองผางแล้วไง"

"แต่ฉันไม่ผิด"

"อสุร!!!"

"ก็ได้อ้อ" อสุรมองตรงมาทางฉันด้วยสายตาคมกริบ ฉันทำตัวหดเล็กลงเท่ามดด้วยความกลัวจัด "ถือว่าเธอโชคดีนะที่ฉันเปลี่ยนไปแล้ว ถ้าเป็นฉันคนเดิมล่ะก็ เธอเดือดร้อนแน่ คราวหน้าคราวหลังเดินให้ระวังหน่อย ถ้ามีรอบสอง เธอไม่โชคดีอย่างคราวนี้แน่"

"อสุร ยังจะไปขู่เขาอีก!!!"

"ฉันก็แค่พูดตามคาแร็กเตอร์ที่ฟิงมี แคพูดก็ไม่ได้เธอ"

แล้วสองคนนั้นก็เดินจากฉันไปพร้อมกับทะเลาะกันไปตลอดทาง แต่ก็ไม่ได้มีที่ท่าว่าจะเกลียดชังหน้ากันจริงๆ ฉันขอเดาว่าสองคนนั้นน่าจะคบกันอยู่ ฟู...โชคดีไป ผู้ชายอะไรน่ากลัวชะมัด

"แยม"

"มาเล O_o" ฉันลืมไปเลยว่าเขายังอยู่ เจ้าตัวยิ้มให้ฉันอย่างใจดี

"ฉันไม่เคยเห็นหน้าเธอเลยนะ แม้ว่าจะจะเป็นเด็กใหม่ แต่ฉันก็ควร

จะต้องเคยเจอเธอบ้าง"

"ฉันเพิ่งมาเรียนวันนี้เป็นวันแรก"

"เข้ากลางเทอมหรือ ว้าว...โรงเรียนเราให้เข้าด้วย แต่ก็นะ...เงินหนาก็เข้าได้แล้วสำหรับโรงเรียนเอกชน" มาเล่าพูดเหมือนบ่นกับตัวเองมากกว่า "แล้วรู้จักทิศทางของที่นี่ดีหรือยัง รู้หรือเปล่าว่าต้องไปเรียนที่ตึกไหน"

"ฉันรู้"

"ว่า ฉันก็ไม่ได้ช่วยเธอแล้วสิ...ฉันไว้ใจกันนะคนสวย >_O"

มาเล่าส่งจูบแล้วเดินจากไป ดูก็รู้ว่าผู้ชายคนนี้จะล่อนไปทั่วและไม่ได้จริงจังอะไรกับใครสักเท่าไร ทำไม่พอถึงอยากให้ฉันทำความรู้จักกับเขาซะแปลกคนจริงๆ เลย แต่เขาเป็นว่าการผจญภัยในโรงเรียนนี้ด่านแรกได้ผ่านไปแล้ว แม้ว่าจะต้องเจอกับคนที่น่ากลัวอย่างอสูรก็ตาม ตอนนี้ฉันควรจะหาอะไรมาปลอบประโลมใจสักหน่อย อย่างเช่นว่า...

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

